

Újfolyam

72. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2018. június

*„Mint a hős kezében a nyilak, olyanok
a serdülő ifjak. Boldog az az ember, aki
ilyenekkel tölti meg a tegzét...” (Zsolt 127,4–5)*

MEGÉRDEMELT NYUGALOM

„A szombati nyugalom tehát még ezután vár Isten népére. Aki ugyanis bement Isten nyugalmába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten is a magáétól.”

(Zsid 4,9–10)

Kemény munkával teltek az elmúlt hónapok gyülekezetünk iskolájában, a Juliannában. A diákok és pedagógusok kitartó fáradozását dicsérik azok a szép eredmények is, amelyekről a következő oldalakon olvashattunk. Az állhatatos erőfeszítések szemet gyönyörködtető, szívet örvendeztető gyümölcsöket teremtek.

Nemcsak a tanárok és a tanulók várták már egyre türelmetlenebbül a nyarat, a megpihenés idejét. Sok család öröme, hogy – ha csak néhány napra, egy-két hétre is – együtt lehetnek kicsinyek és nagyok, akik máskor a feladatok hajszájában alig találkoznak egymással. És gyülekezetünk is örömmel készül arra, hogy csendeshetünkön Urunk szeretete újra felüdítsen minket.

Isten jóságának kedves ajándéka az, ahogy életünket elrendezte: hogy a tevékenykedés idejét a pihenés szakaszai meg-megbontsák. A nappali sürgés után elcsendesít minket az éjszaka. Hat munkanapot követően az Úr napján lehetőséget kapunk a megnyugvásra és az ünneplésre. A dolgozós évszakokra pedig lassabb tempójú, békésebb hónapok jönnek: ahogy a régieknek a vetés és aratás között a tél, úgy manapság a nyár jelent sokunknak némi fellélegzést.

Becsüljük meg az alkalmakat, amelyeket mennyei Atyánk kínál nekünk! Ne győzzön

le a kísértés, hogy a pihenésre rendelt időben még majd pótoljuk azt, ami miatt elégedetlenül hagytuk csak abba ügyes-bajos dolgainkat! Higgyük el, hogy csak megrövidítjük magunkat és a szeretteinket, ha az éjszakát, a csendesórát, az Úr napját, a lelki töltődés hetét vagy éppen a szabadságunkat azzal töltjük, ami a fáradozásra szolgáló időben elmaradt! Ha volt ilyen mulasztásunk, kérjünk érte bocsánatot legfőbb Munkaadónktól – és bízzuk magunkat Őrá, aki minden vétkünket elfedezheti! Ha Ő azt mondja, szükségünk van a megállásra, ne vessük meg gögösen szent akaratát!

Becsüljük meg tehát a nyugalom óráit, napjait, heteit: mindezekelőtt azzal, hogy arra fordítjuk, amire valók! Töltsük együtt ezt az időt szeretteinkkel, családukkal, lelki testvéreinkkel; és fedezzük fel velük közösen jóságos Urunk

szeretetének ezernyi csodáját, hogy boldog hálaadásban ünnepelhessük Őt!

És becsüljük meg azzal is, hogy nem várunk többet a földi pihenéstől, mint ami annak a rendeltetése. Mire szolgálnak ezek a szakaszok? Jelként kaptuk őket, hogy arra a nyugalomra irányítsák a tekintetünket, amelyet Jézus Krisztus az ő népe számára elkészített. Ahogy börtörség lenne két ember küzdelmes házasságán azt a hibátlan boldogságot számon kérni, amelyet csak a Bárány menyegzőjén tapasztalhatunk majd meg, ugyanúgy tévedés volna azt remélni, hogy a nyár végére érve minden ráncunk kisimul majd. Ne gondoljuk azt, hogy mindenestül teljesülnek az álmaink, és ne lepődjünk meg, ha a körülöttünk élők itt-ott

Reményik Sándor: Csipkebokor

Oly közönséges, árva kis bokor,
Körülte gaz nő, állat rátipor,
Ember véresre sebzi magát rajta,
A szitkot, gúnyszót özönével hallja.
Ő mégis rendületlen hittel várja,
Hogy egyszer égi tüzet fog az ága,
S akkor, mint írva vagyon: a hegyen,
A lángjában az Isten megjelen.

csalódást okoznak majd. Hiányérzettel fogunk visszatérni a feladataink közé; és ez rendjén is van így. Örüljünk a megállás lehetőségének, és bátorodjon fel közben a szívünk, hogy az igazi Szombatra, az Úr szeretetében való megnyugvásra még erősebben vágyakozzunk.

Mert az a nyugalom még vár ránk. És ha a földi pihenés idejét néha emberi bűnök megzavarják, töltsse be a szívünket a vigasz, hogy előttünk van még a valódi, a jól megérdemelt „szünidő”. Azt senki nem veheti el tőlünk, mert nem a mi elvégzett munkánkért jár nekünk. Jézus tökéletes engedelmisségének,

tiszta, feddhetetlen életének, egyszer s mindenkorra elégséges áldozatának a jutalma lesz az; annak a gyümölcse, hogy ő mindenestül elvégezte azt, amit Atyja rábízott.

Megérdemelt nyugalmat ígér számunkra életünk Ura. Köszönjük meg neki, hogy élete árán ilyen nagyszerű „szabadságot” szerzett nekünk – és valahányszor addig is csendességet ajándékoz nekünk, hálás szívvel fogadjuk el az örökkévalóságból kapott kóstolót!

*Pataki András Dávid
lelkipásztor*

CSIPKEBOKOR-ÓVODÁSOK MONDTÁK

De tudatlan vagy, Isten mindenkit szeret, érted? Mindenkit.

Óvó néni, én majd osztom a lapot, és úgy csinálom, hogy én nyerjek.

Szeretem ezt a csendet, bár ritka, mint a fehér holló.

– Én leszek majd a feleséged.
– Édesapád tud erről?
– Nem, de majd idejében megtudja.

*Én nem félek, én már nagy vagyok.
De igaz, anyukámnak a kicsi fia.*

Ezzel a játékkal tönkre teszel.

*Ez az ebéd engem
nem nyűgözött le.*

– Mit keresel?
– Kék ceruzát.
– Miért kell neked kék ceruza?
– Kékestetőt akarok festeni.

DICSŐÍTÉS FLASHMOBBAL

Idén március 23-án rendezte meg Julianna iskolánk többéves hagyományra visszatekintő országos rendezvényét, a Béres Ferenc református zsoltáréneklő versenyt, amelyen szép eredményt értek el diákjaink.

A Juliannában huszonöt éve indult újra a tanítás, az akkori tanári kar álmódott meg egy énekversenyt az ország református iskolái számára. A rendezvény azóta országos híré lett: más felekezetek, sőt állami intézmények is részt vesznek rajta. Az összejövetel nem szimplán megmérettetés, hanem tehetségek találkozója és lelki alkalom is egyben, melyet az áhítat és a zsoltárok és népdalok éneklése mellett a verseny névadójáról való megemlékezés s egy izgalmas, szabadtéri flashmob jellegű közös éneklés tett idén még színesebbé. A mintegy háromszáz résztvevő az ország negyvennégy oktatási intézményéből érkezett a Fasorba. A fiatal tehetségek egyénileg és csapatban mérték össze énektudásukat az évfolyamuknak megfelelő korcsoportban. A verseny után, a díjátadó előtt kísérelőkkel

kisétáltak a Városligetbe, s a Vajdahunyadvára csodálatos környezetben énekeltek. A cirógató, reményt adó napsütésben több száz gyermek és felnőtt énekelt közösen magyar népdalokat és Istent dicsőítő énekeket. Felemelő érzés ehhez a közösséghez tartozni! Mindannyian feltöltődve tértek vissza a templomi díjátadóra.

A zsűrinek idén sem volt könnyű dolga, sok tehetség közül kellett kiválasztani a legjobbakat, akik a díjátadó végén ismét megörvendeztették a hallgatóságot csodálatos éneklésükkel. A Budapest-Fasori Református Kollégium Julianna Általános Iskolájának tanulói közül a VII. korcsoportban Maczek Fruzsina első, a III. korcsoportban Fürjes Zsófia második és az I. korcsoportban Fürjes Borbála harmadik helyezést ért el. Gratulálunk nekik, Istené a dicsőség!

Fotók: Vargosz/reformatus.hu

*Fürjes Borbála, Fürjes Zsófia és Maczek Fruzsina,
a Béres-verseny juliannás helyezettjei*

VIRÁGVASÁRNAPI MENEKÜLTMISSZIÓ

Minden évben van két családos napunk a gyülekezetünkben: advent harmadik vasárnapján és virágvasárnapon. Ezekre mindig a gyülekezet nagy családját várjuk: családokat, időseket, ifiseket, gyermekeket. Már most be lehet írni a naptárba a következő, téli alkalmat!

Idén a virágvasárnapi istentisztelet után együtt ebédelhattunk az iskola ebédlőjében, majd a gyermekeknek kézműveskedés és közös játék következett. Most is köszönjük a gyermekek között szolgálók munkáját!

A felnőtteknek dr. Dobos Ágoston tartott nagyon élvezetes beszámolót és előadást, aki már a délelőtti istentiszteleten is szolgált igehirdetésével. Ágoston egyrészt dr. Dobos Károly unokája, aki 1938-tól 1952-ig a Fasor lelkipásztora volt, és nagyon áldott munkát végzett a gyülekezet építésében, a háborús menekültek, üldözött zsidók mentésében, a kitelepítettek segítésében. Erről hallhattunk családi történeteken keresztül, az unoka szemével. Másrészt dr. Dobos Ágoston a református menekültmisszió munkatársa. Előadása második felében erről a szolgálatról tett bizonyosságot. Megtudhattuk, hogy a Fasor az első gyülekezet, aki meghívta, hogy számoljon be erről a szolgálatról. Minden héten elindul egy kis csapattal a menekülttáborokba. Tele van a kocsijuk adományokkal, játékokkal. Legtöbbször a családos szektorban kezdik a bizonyágtételt. Itt a gyermekek nagy örömmel várják és fogadják őket, hiszen nem könnyű hónapokig várakozni a táborban. Ágoston előveszi a hegedűjét, és keresztyén gyermekénekeket tanít nekik. Majd képek segítségével bibliai történetekről beszél nekik. Időnként háromnyelvű istentiszteletet is tart angolul, kurdul és farsziul. Persze az arab nyelveknél fordítóra van szükség, de léteznek különböző nyelvekre lefordított anyagok is, melyeket fel-

használhat (pl. *Az Atya szerelmes levele* című anyag dari, farszi, pastu és más nyelveken). Be is mutatta, hogy hogyan használja ezeket. A gyerekeknek játékokat osztanak, játszanak velük a segítők, majd mennek tovább a táborban az egyedülálló férfiakkhoz. Sokat hallhattunk arról is, hogy milyen telefonos alkalmazások vannak, amelyek segítségével szinte minden nyelven lehet olvasni a Bibliát. Hallhattunk arab nyelveken részleteket bibliai szakaszokból. Ugyanígy lehet az okostelefont a misszió céljára használni, és a Song 2 Server alkalmazást kihangosítva, mondjuk, perzsa családoknak keresztyén énekeket az anyanyelvükön lejátszani és velük együtt énekelni. Jó volt rácsodálkozni, hogy hány önkéntes és hány misszionárius munkája lefordítani a Bibliát a világ nyelveire, elkészíteni ezeket az alkalmazásokat a telefonra, keresztyén énekeket összegyűjteni különböző nyelveken...!

A táborban senkit sem köteleznek, hogy vegyen részt ezeken az alkalmakon, de bárki jöhet közéjük. Találkoznak érdeklődőkkel és néha keresztyén családokkal, akik nagyon boldogok, hogy testvéri szót hallanak. Az alkalom gyümölcse, hogy mi is adakozhattunk a misszió javára, és egy testvérünk csatlakozott is a csoporthoz, és azóta ő is leutazott a menekülttáborba. Összességében Isten újra rávilágított, hogy mennyire fontos a misszió, a bizonyágtétel. Imádkozzunk a menekültmisszióért, és hogy ébredés lehessen közöttük! Ébresztő volt látni a lelkipásztor szeretetét a különböző nemzetiségű menekültek iránt. Isten szeretete nem válogat. Mindenkinek vinni kell az evangéliumot, amíg lehetséges, mert nekik is Jézus Krisztus kegyelmére, megváltására van szükségük. Isten népeket teremtő, róluk gondoskodó és önmagához hívó szeretete áradt szét a teremben, miközben dr. Dobos Ágoston szavait hallgattuk. Hála érte Urunknak!

Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor

INTELMEK

Szeretett fasori Testvérek! Kedves Konfirmandusok!

Olyan jó rátok nézni, ilyenkor mindig meglepődöm, együtt növekedtünk a hitben! Menynyire emlékem jön elő, ha többetekre gondolok. A kicsi gyermekekből a gyülekezetben a szemünk láttára születtek kész hölgyek és erős férfiak. Jó rátok, a csillogó szeméitekbe nézni! És tanulni Tőletek. Mindig sokat tanulhatunk a fiataloktól! Nyitottságot, tisztaságot, bátorságot, lángoló szeretetet.

Azt szokták mondani, hogy amikor valaki befejezi a tanulmányait, kilép a nagybetűs Életbe. Ti most, akik konfirmáltak, hasonló mérföldkőhöz értetek, hivatalosan befejeztétek hitbéli tanulmányaitokat. (Elárulom, ezt egyébként egy életen át tanulja az ember...) Református hit tantárgyból leérettségiztetek, diplomáztatok, és ezennel kiléptetek a nagybetűs Hitéletbe, Hívó életbe – s ehhez „munkahelyként” sokan a Fasort választottátok.

Családunkban nemzedékről nemzedékre száll egy kis fecni, papírcetli. Én a nagymamámtól kaptam, ő pedig az ő édesapjától, aki pedig szintén az apjától, amikor dédapámat a Bánátban kinevezték egy járási hivatal élére jegyzőnek. Több mint százéves ez a fecni, és atyai intelmeket tartalmaz. Világi intelmeket: az van ráírva: „Tanácsaim új pályádon”. Nincs meg a fecni vége, nem tudni, hány intelem volt szépen, kézírással, tintával kanyarítva, csak az első öt látható.

Ezeket a világi intelmeket szeretném Nektek most felolvasni, öt pontot, és átfordítani a hitéletetekre, jókívánságokkal, hogy beléptetek itt, a Fasorban a nagybetűs Hitéletbe.

Tanácsaim új pályádon:

1. „Légy pontos hivatalos óráid betartásában!”

Ez számomra most a jelenléteteket jelenti. Hogy itt vagytok, köztünk vagytok a gyülekezetben, vasárnaponként rendszeresen

találkozunk, választotok magatoknak kisebb csoportot, ifit, jöttök hét közben is, és talán nyáron is együtt lehetünk. Kívánom Nektek, hogy így legyen!

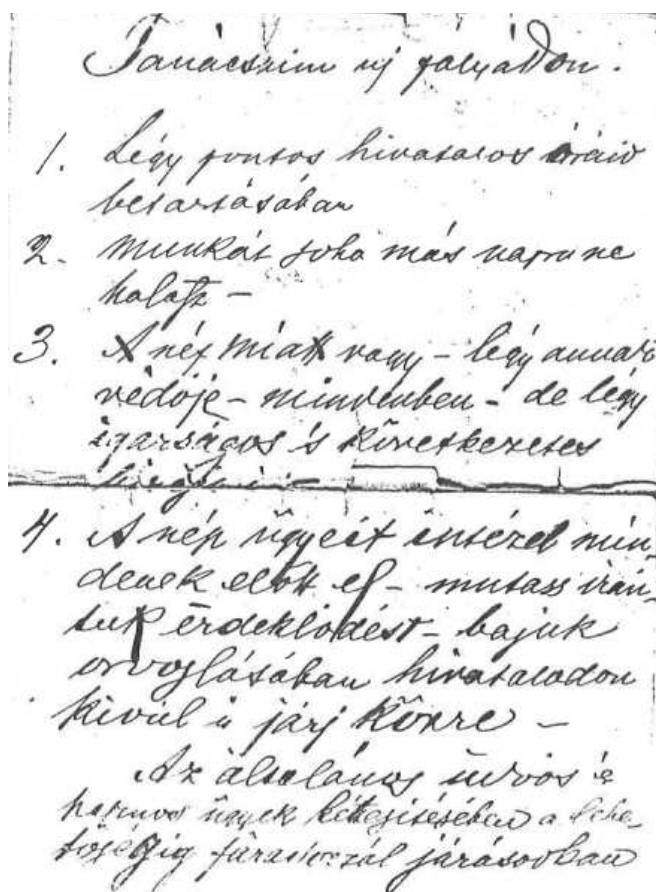
2. „Munkát soha más napra ne halassz!”

Ez számomra most azt jelenti, hogy minden nap éljétek az igeolvasás, az imádság áldott lehetőségével, soha ne halasszátok másnapra! Kívánom Nektek, hogy így legyen!

3. „A nép miatt vagy – légy annak védője mindenben, légy igazságos és következetes!”

Ez számomra most azt jelenti, hogy Istent dicsőítsd, élj keresztyénhez méltó életet, és életeddel is hirdesd az evangéliumot, tégy bizonyosságot! Kívánom Nektek, hogy ez így legyen!

4. „A nép ügyeit intézd mindenekelőtt el, mutass utánuk érdeklődést, bajuk orvoslásában hivatalodon kívül is járj közre!”

Ez számomra azt jelenti, hogy a hit dolgait tartsátok mindig szem előtt, mindig megújulva, Isten országát keressétek először, és szolgáljátok az Urat itt, a Fasorban vagy más gyülekezetben, és kívül, a világi életben is! Kívánom Nektek, hogy ez így legyen!

5. „Az általános sürgős és fontos ügyek teljesítésében a lehetőségig fáradozzál járásodban!”

Ez számomra most azt jelenti, hogy legyen Nektek fontos a Fasor, a közösség, amelyben Isten elhelyezett Titeket, az ifi, a család (most, és ha lesz saját családotok, akkor is), az egyház és a nemzet. Kívánom Nektek, hogy így legyen!

Végül egy Igét szeretnék a szívetekre helyezni. Pál apostol sorait, amelyeket a Filippiben élő gyülekezethez írt: „*Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok velem az evangélium hirdetésében az első naptól fogva mind a mai napig. Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.*” (Fil 1,3–6)

Nagy szeretettel köszöntelek e tanácsokkal Titeket új fasori pályátokon! Az Úr áldjon meg Titeket gazdagon!

2018. május 13., fasori konfirmáció

Devich Márton főgondnok

ÓVODÁTÓL GYÜLEKEZETIG

Felnőtt konfirmandusunk bizonyágtétele

Gyerekkoromban vasárnaponként katolikus templomba jártam. Most már tudom, hogy akkor rosszul imádkoztam, és egyáltalán nem értettem a lényegét. Jézusra úgy tekintettem, mint Szűz Mária kisbabájára, és az Istent egy félelmetes és hatalmas Úrnak képzeltem. Úgy éreztem, esélyem sincs megfelelni az elvárásainak, ennek megfelelően el is távolodtam fiatal felnőtt koromban a vallástól. A széles úton jártam, amikor tizenhárom éve megismertem a férjemet, aki mellett megtanultam szeretni önmagam. Idővel újra elkezdtem imádkozni, és arra kértem Istent, hogy áldjon meg bennünket egy gyermekkel. Lassan nyolc éve, hogy megszületett első gyermekünk, Levente, aki év közben egy állami óvodába kezdett járni, de nem sikerült integrálódnia az addigra már összeszokott csoportba. Időközben gyermekori kedves barátnőmtől megtudtam, hogy abba az óvodába, ahová az ő gyermeke is jár, és amelyikről már többször is beszélgettünk, a Csipkebokor oviba „külsősöknek” is lehet

jelentkezni. Nagyon erősen vágytam rá, hogy ide járhassunk. Ismét imádkoztam Istenhez, hogy segítsen. Már legelső kontaktusunk az óvodával mélyen megérintett. Olyan szeretettel fogadtak minket, amelyet az előző oviban és a bölcsiben sem tapasztaltam. Nagyon hálás voltam Istennek, mert tudtam, hogy a lehető legjobb helyre került a kisfiam.

Először csak csodálkoztam, hogy itt mennyire szeretik a dolgozók a gyerekeket és nem csak őket, hanem egymást is. Itt nem fújt a dajka az óvónőre és fordítva. Épp ellenkezőleg, szeretettel fordultak egymáshoz, a gyerekekhez és a szülőkhöz is. Azt gondoltam, hogy ebbe az oviba sikerült a szenteket összeválogatni, nem tudtam még akkor, hogy Jézus segítségével ez lehetséges.

A Szentlélek munkálkodásának köszönhetően az óvodai dolgozókkal folytatott kisebb-nagyobb beszélgetések Istenről és Urunkról gyökeret vertek a szívemben. Szeretettel gondolok Ágira (Simon Mihályné),

Szöllőssy Emőkére, Marikára (Zila Péterné) és Márton Melindára, akiknek szavai napokig a fejemben visszhangoztak. Tavaly májusban már szinte fizikai kényszeret éreztem, hogy bemenjek a lelkészi hivatalba, és megkérdezzem, miképpen csatlakozhatnék a gyülekezethez.

Édes Gábor lelkészünk javasolta, hogy a szeptemberben induló Kereszt-kérdések tanfolyammal kezdjek. Várakozással telt a nyár, készültem az ismerkedésre a református egyházzal és hittel. A tanfolyamot Pataki András lelkipásztor vezette, a segítőink Lakatos Bence, felesége, Kincső, Berecz Juli és Szabó Tivadar voltak, a konfirmációs tanfolyamon pedig Szabó Zsolt. Minden vasárnap este ünneplőbe öltöztettem a lelkemet, annyira vártam a találkozást Urunkkal. Mindannyiunk nevében mondhatom, akik felnőttként konfirmáltunk, hogy ezek az alkalmak rengeteget adtak nekünk. András és a többiek szeretettel fordultak hozzánk, és még a bugyuta kérdéseinkre is türelmesen és őszintén válaszoltak. Szelíden és derűsen terelgettek a láthatatlan világban.

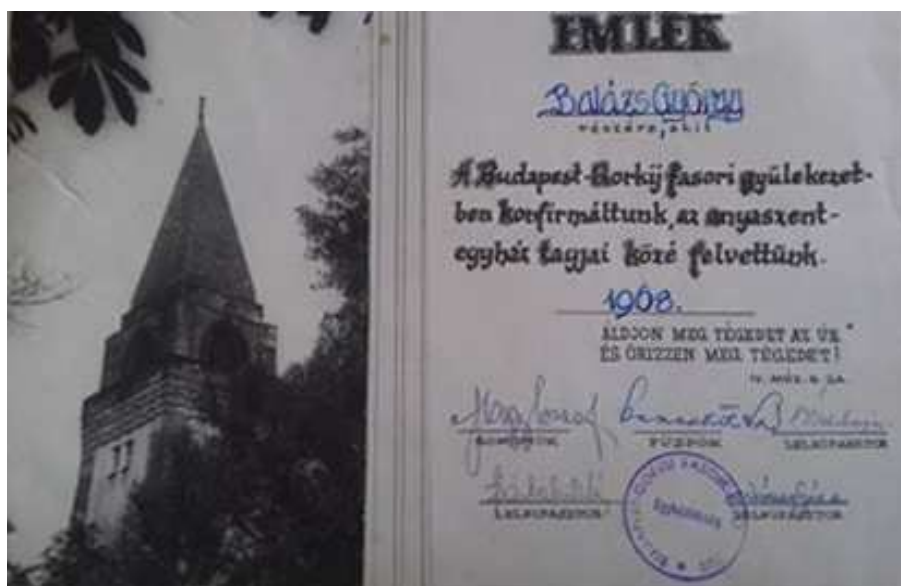
Egyik ilyen este, otthon, imádkozás közben rádöbbsentem, milyen sok gonoszsgot követ-

tem el eddigi életemben, és térdre borulva zokogtam. Bántott, hogy elszomorítottam az Istent, ugyanakkor hálás voltam, hogy megbocsátott nekem. Ekkortájt a gyermeknevelésben is sok kudarcot éltem meg, amelyek teljesen felőrölték az idegeimet. Beláttam, hogy ezt én saját erőből nem tudom megoldani, és kértem az Úr segítségét nagy elkeseredésemben. Ekkor talált rám az az ígéréslet, amelyet a konfirmáció alkalmára is választottam: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.*” (Mt 11,28) Az Úr vigasztalását éreztem a férjemen, szülőkön, óvodai dolgozókon, gyülekezeti tagokon keresztül, akik bátorítottak és vigaszt nyújtottak bánatomban. Ezúton is nagyon szépen köszönöm az Úrnak és nektek! Még nagyon sok mindent kell tanulnom, de hálát adok Istennek, hogy megszólított, és fogja a kezem a keskeny úton. Köszönöm, hogy éppen ebbe a gyülekezetbe vezérelt, és remélem, hasznos tagja leszek. „*A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.*” (Róm 5,5)

Komlósi-Járai Edit

Május 13-án, vasárnap 23-an konfirmáltak, ebből 19 fiatal (14 lány és 5 fiú) és 4 felnőtt, a felnőttek közül 2-en részesültek keresztségben. Május 20-án, pünkösdkor még egy fiatal csatlakozott a fogadalomtevőkhöz.

„Tisztelt Gyülekezeti Tagok!
50 éve konfirmáltam
a gyülekezetben, most
a pátyi gyülekezet tagja
vagyok. Küldök egy-két
képet, hátha valaki
felismeri magát.
Áldás, békesség!
Balázs György”

NEM VAGY ELVESZETT

Ifihétvégét tartott a fasori fiatalság

Egy kellemes hétvégét töltöttünk együtt az ifivel Kisorosziban. Hosszú buszutat tettünk meg, de megérte. A csendes, szép környék és a nagy terek, ahol jól lehetett focizni vagy frizbizni, sokban hozzájárultak ahhoz, hogy kicsit ki tudjunk kapcsolni. És az ifi társaságában ezen a szép helyen még a wifi hiánya sem tűnt fel. Élveztük a programokat, a bibliai tanítást és a jó időt. A hétvége címe *Elveszve, vagy mégsem?* volt, és az elveszett bárány és a tékozló fiú történetével foglalkoztunk. Az alkalmakat Édes Gábor ifjúsági lelkészünk előadásában hallhattuk. Majd kiscsoportokban beszélgettünk a hallottakról. Minden alkalom előtt közösen énekeltünk, amit gitárral és zongorával kísértek hangszeres társaink.

A bibliai történetek kapcsán belegondoltunk, hogy milyen lehetett az otthon maradt fiúnak, mert ugyan a testvérét nevezték tékozlónak, de igazából ő is az volt: nem távolodott el az apjától úgy, mint a tékozló, a közelében maradt, lelkileg mégis elhidegült tőle. Ezt onnan gondolhatjuk, hogy nem az apjától kérdezte meg, miért rendezett ünnepséget, hanem egy szolgától. Az apának tehát két elveszett fia volt. Az elveszett juh történetét is hasonlóan

vizsgáltuk, hogy mi történhetett a magára hagyott kilencvenkilenc báránnyal, amikor a pásztor elment megkeresni az egy elveszettet. Azt érezték talán, hogy nem elég fontosak a pásztornak, hogy velük maradjon? Vagy hogy mindenkinél fontosabb az elvándorolt báránka? Hallottunk még az elveszett drahmáról is, melyről megtudtuk, hogy eredetileg egy ékszer volt, és férjezett nők hordták. Ennek a dísznek mind az anyagi, mind az eszmei értéke jelentős volt. Ahogyan Isten szemében mi is nagyon értékesek vagyunk, és nem akar elveszíteni. Ezen a hétvégén rájöttünk, hogy nem a fontossági sorrendről szólnak ezek a példázatok, hanem arról, hogy vannak, akikben már egyedül is megbízik Isten, és utána megy annak, aki nem áll annyira biztos lábakon a hitében. Mert Isten mindig keres minket, csak észre kell vennünk.

Az alkalmak mellett még a megszokott ifis játékokra is volt időnk, és szombat délután megtettünk egy kis túrát is a Duna-kanyarhoz. Tartottunk egy kis szünetet, de persze a számháború sem maradhatott el. Rossz volt hazautazni vasárnap, hogy másnap iskolába vagy munkába mehessünk. Fáradtan érkezünk haza, lelkileg mégis feltöltődve.

Börcsök Fruzsina

KALANDOZÁS A DUNA MENTÉN

Újoncokkal bővült csapattal indult idei első kirándulására cserkészcsapatunk

2018. április 14-én tavaszi portyára ment a 270. Hajnal Cserkészcsapat. Indulás a Nyugati pályaudvarról volt szombat reggel 8:45-kor. A találkozó már 8:15-ig megtörtént, ugyanis a könnyebb túrázás érdekében a táskákat autóval leszállítottuk. A vonat Vácra érkezett, innentől városnézés következett.

Első megállónk a Mária Terézia tiszteletére állíttatott diadalív volt, majd a korsós lány szobra felé menet Nepomuki Szent János emlékművét néztük meg. A térre érve egy kis cserkészjáték következett. Délben a gyerekek itt ették meg a magukkal hozott szendvicseket. Délután a Szent István-szobor, majd a vele szemközt lévő Nagyboldogasszony-székesegyház megtekintése következett.

Ezt követően kis csapatunk elindult Kosdra a Mária-úton. A nagyjából hat kilométeres utat a fiatalabbak miatt sűrűn szakítottuk meg pihenőkkel, és többször ittunk is. Kosdra megérkezve elfoglaltuk a szállásunkat, és

hozzáláttunk a tábortűz körüli feladatok kiosztásához. Amíg a gyerekek erre készültek, a vezetők elkészítették a vacsorát. Vacsora után még egy kis játék, majd a tábortűz következett. A tábortűzet a legkisebbek élvezték a legjobban, mivel az őszi portyán a rossz idő miatt nem tudtunk rendes tűzet rakni, nekik ez volt az első. A tábortűz után gyors tisztálkodás és végre egy kis alvás várt a résztvevőkre.

A vasárnap reggel korai keléssel indult. Reggeli, majd istentisztelet következett. Visszaérve gyors takarítás, majd a szállás átadása és busszal visszaút Vácra. Vácon az első megálló a református templom volt. Sajnos nem sikerült a gondnokot elérnünk, így csak kívülről csodálhattuk meg. Majd a Szent kereszt ferences templom következett, ahol Géza fejedelem sírja is található. Végül még egy fagyizásra is maradt időnk a budapesti visszaút előtt.

Németh Kristóf

NEM A FUTÓÉ

Fasori felnőtt fiatalok az Ultrabalaton futóversenyen

Május 11–13. között került megrendezésre az Ultrabalaton elnevezésű verseny, amely a Balatont megkerülő, egykörös, Közép-Európa leghosszabb futóversenye. A 221 kilométeres kört egyéniben, váltóban, futva vagy bringával teljesíthetik a résztvevők. A versenyt 2007-ben rendezték meg először, idén tizenkettedik alkalommal. Részben a fasori fiatal felnőttek köréből verbuválódott az idei csapatunk.

„Többen tavaly vettünk részt először a versenyen” – mond-

ja Patakfalvi

Tamás. –

„Jó volt

testvéri

közös-

ségben

e g y ü t t

lenni, küzdeni

és örülni annak, hogy

megadatik, hogy épségben teljesíteni

tudja ki-ki a saját távját. A tavalyi esemény után hamar megfogalmazódott, hogy idén is szeretnénk nevezni. Már előre vártuk a jelentkezés őszi internetes megnyitását. Sietnünk kellett, mert ez egy nagyon népszerű rendezvény, és a helyek két és fél óra alatt beteltek. Tavaly egy, idén két csapattal indultunk, a csapatok neve Soli Deo Gloria – SDG és SDG 2 – volt. A résztvevők többsége a Szeged-Újszegedi Református Egyházközségből és gyülekezetünkéből jöttek, de volt még csapattag a salgótarjáni evangélikus gyülekezetből, a rokonságból és egy futni szerető baráti társaságból is.”

A csapat úgy szerveződött, meséli Patakfalvi Tamás, hogy eredetileg Pauk János biztatta őket, hogy vágjanak neki a távnak. Ő korábban az újszegedi református közös-

ség ifijének tagja volt, ma a gyülekezet presbitere. Nem kellett kétszer mondania, hamar összejött a maximális tizenkét fő. Idén úgy döntöttek (mivel már sokan a szegediek közül is Budapesten élnek, és a fasori fiatal felnőttek köréből többen szívesen vesznek részt a gyülekezet falain kívüli közös programokban is), hogy megkérdezik itt is, hátha van valakinek kedve csatlakozni. Ha van elég lelkes jelentkező, akkor második csapatot is indítanak. Így születtek meg a Soli

Deo Gloria csapa-

tok, és Tamás

vállalta el

a szer-

vezést.

Veres

Marci

ötlete volt,

hogy a csapat-

név kapcsán egy közös

pólón is megvallhatnák hitüket. Erre

a Magyarországi Református Egyháztól is kaptak támogatást, aminek nagyon örültek.

„Nehéz volt, de olyan jó volt megtapasztalni, hogy összekovácsolódott a csapat” – mondja Veres Márton. A lányok zokszó nélkül vállalták az esti futószakaszokat, mindenki vállalt biciklizést is még a futás után, a kísérők gondoskodtak élelemtől a szálláson, az autósok szorgalmasan hordták a váltópontra az embereket. „Végül megfelelő felkészülés hiányában nagy kihívást jelentett egy tizenkilenc kilométeres táv” – mondja Dóró Marianna. – „Sík terephez vagyok szokva, az emelkedőkkel tarkított északi parti szakasz elkerülése miatt inkább éjszakai futást vállaltam be, ami ugyancsak szokatlan számomra. Mégis az egész esemény annyi izgalmat tartogatott,

hogy vasárnap reggelig eszembe sem jutott a fáradtság.”

A verseny mindkét csapatnak szombat délután fél 1-kor tízperces különbséggel kezdődött. A szakaszokat úgy igyekeztek beosztani, hogy mindenki a saját vállalásának megfelelő távot teljesítsen. A táv mellett nehezítő tényező volt, hogy a kb. huszonkét óras várható szintidő nagy része éjszakára esett, változékony időjárással és helyenként színtemelkedéssel. A sportolás mellett talán még nagyobb kihívást jelentett a logisztika, hogy mindenki időben eljusson a startpontjára, és fel is legyen véve. Az éppen futó mellett pedig biciklis kísérő is haladt, ide is kellett egy plusz ember, ami nagyon nagy segítséget jelentett mind testileg, mind lelkiileg. A két csapat 20 óra 55 perc (SDG 2) és 22 óra 4 perc (SDG) alatt tudta teljesíteni a távot.

Milyen élményeket éltetek át?

Pauk János: A hétvégénket egy közös áhítattal kezdtük, melynek témája a csapatnevünk, a soli Deo gloria volt. Fontos kérdésként merült fel, hogy akár a futással is lehetünk-e Isten dicsőségére? Hogyan tudunk a gyakorlatban Isten dicsőségére élni? A verseny előtt egy kedves barátunk, testvérünk, futótársunk súlyos betegségének kiújulása különösen sokkolt bennünket. Hogyan szolgálhatja ez Isten dicsőségét, miért pont vele történt ez meg? Az ő korábbi és testvére bizonyágtétele választ adott erre a súlyos kérdésre is. Hiszen napi szinten éli át ebben a kritikus helyzetben az Ige igazságát, mely szerint az Úr minden értelmet meghaladó békességet tud adni, és ő rá tudja rábízni életét, egészségét, helyzetét Megváltójára.

Dóró Marianna: A péntek esti, Isten dicsőségéről tartott közös áhítat lefektette számunkra a lelki alapokat, és imádsággal fogtunk hozzá a készülődéshez. A lelki

közösség volt számomra a biztos pont egész idő alatt. A testvérek vidámsága, biztatása, bizalma jelen volt mindenben a legapróbb dolgoktól kezdve, mint például hogy ételünket-italunkat megosztottuk egymással, egészen odáig, hogy alkalmi sofőrként vezethettük egymás autóját. Nekem ez volt az egyik legnagyobb élmény, ahogyan egy számomra szokatlanul modern és nagy autót vezettem utasokkal, éjjel, és megtapasztalhattam, hogy akkor és ott is az Úr vezetett, szüntelen.

Miben erősítette ez a hiteteket, lelki éle-teteket?

Patakfalvi Tamás: A legmegerősítőbb idén is az volt számomra, hogy jó úgy együtt lenni, hogy egy testvéri szeretetközösségben vagyunk, melynek középpontjában nem mi állunk, hanem az Úr. Ez most a futáson keresztül valósulhatott meg.

Pauk János: Futás közben többször eszembe jutott egyik kedvenc Igém, mely a futópólóm hátuljára is felkerült: „*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.*” (Ézs 40,31) Mind testi, mind lelki értelemben érdekes megtapasztalni ennek az Igének a valóságát. Jó ezt a gyakorlatban is megélni. Most kiélezett helyzet nem fordult elő a versenyen, de teljesítménytúrázni is szoktunk közösen, és több órás, kemény menetelés után, az erdő közepén jutottam már el a fizikai erőm abszolút végére, ami elége ijesztő. Jó, hogy ilyenkor van kihez fohászkodni és megtapasztalni a fenti Ige megvalósulását. Ugyanakkor kellő alázatra is int mindez. Az Úr kegyelméből tudunk minden lépést megtenni. Egyáltalán nem természetes, hogy komolyabb fizikai teljesítményekre vagyunk képesek. Ezért is egyedül Ővé a dicsőség.

Veres Márton: Megerősítő volt számomra, ahogy viselkedtek a tagok. Ahogy önként

vállaltak feladatokat fiúk-lányok vegyesen. Hogy nem hallottam egy káromkodást se, hogy nem volt sértődés, békétlenség, versengés. Tényleg egy csapatként, Isten dicsőségére futhattunk.

Dóró Marianna: Olyan ajándékként éltem meg a hétvégét, amire nem számítottam, nem vártam ugyanis ennyi áldást, amennyiben részünk lehetett. A testvérek összetartásában és imameghallgatások által is bizonyosságot kaptam az Úrtól. Rövidre sikerült felkészülésem során nagy örömmel tapasztaltam, hogy Pál apostol milyen sok helyen hasonlítja lelki küzdelmeit a futáshoz. Így a verseny után pedig azt tudom bevallani, hogy nekem már kevés motivációm volt az utóbbi időkben az egyéni futáshoz, de az Úr több módon is megerősített abban, hogy valójában lehetséges és érdemes Isten dicsőségére futni.

Hogyan tudtatok egymásnak segíteni?

Patakfalvi Tamás: Azt hiszem, mindenki legalább egy kicsit izgult a saját rajtja előtt. Mégis csak egy csapat eredménye függ attól, hogy célba érek-e. A legnagyobb segítséget számomra az jelentette, amikor támogatást éltem meg a társaimtól. Leginkább akkor tapasztaltam meg ezt, amikor valamit elrontottam, vagy egy szakasz meghaladta a képességeimet. Ilyen történet volt az, amikor csapatkapitányként otthon felejtettem a csapat futóchipjét, ami a startnál derült ki. Hirtelen úgy tűnt, hogy nem tudjuk időben elkezdni a versenyt, és akkor a legutolsók közt, órákkal későbbre tettek volna minket át. Senki nem haragudott rám, sőt bátorítást kaptam a társaimtól. Nem a verseny volt számukra a legfontosabb.

Pauk János: Annak idején nem gondoltuk, hogy a biciklis kíséret ilyen sokat számít. Nem elsősorban abban, hogy frissítőt tud adni a futónak, hanem hogy ott van valaki (pláne éjszaka), akire számíthat, ha szükség

van rá, akivel néhány szót lehet beszélni. Lelkileg nagyon sok erőt ad, hogy ott van mellettem a testvérem, barátom, aki néhány biztató szóval bátorít, vagy esetleg kicsit szóval tart a futás monotonitása közben.

Veres Márton: Volt, mikor be kellett állni, átvállalni másnak a terheit – akár egy gyomorprobléma miatt, akár a logisztikai nehézségek miatt. Számomra külön öröm volt, hogy a vége előtt előre nem tervezetten beállhattam még két kilométert futni, mert a váltópontra hamarabb ért oda a csapatunk, és a váltóember még nem érkezett meg időben, így egy kis sprint is belefért még reggel 6-kor.

Dóró Marianna: Felejthetetlen számomra, hogy az éjjeli futásom második felében, amikor egy komoly mélypontot éltem meg, a biciklis kísérem lelki énekeket kezdett énekelni nekem, és így telhetett el minimum húsz perc, mire észrevétlenül átlendültem a holtpontra. A legutolsó szakaszon pedig imádságot kértem tőle, és boldog voltam, hogy ezt az utolsó részt még mindent beleadva tudtam lefutni és beérkezni a váltópontra.

Milyen tanítást hordoz, mikor az ember eljut az ereje végére?

Patakfalvi Tamás: Az ember megtapasztalja, hogy véges. A valósághoz hozzátartozik ez a végességünk. A futás is lehet erre egy eszköz, de ez legtöbbször nem olyankor történik meg, még egy futóversenyen sem: még el sem kezdődött a futás, elég volt otthon hagyni a chipet, és máris szinte vége volt az erőmnek, sokkal inkább, mint az utolsó kilométer után. És bár időben visszaértünk, és el tudtuk kezdeni a versenyt, jó tudni, hogy a Világ Urának ereje a halált is legyőzte. Azt hiszem, mindannyian szerettük volna a futáson keresztül is megtanulni, ami a hátunkra volt írva: „*Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?*” (Róm 8,31)

Milyen gondolataitok voltak futás közben?

Patakfalvi Tamás: Nagyon sok gondolat jelenik meg akár csak egy órányi futás közben is. Ami viszont visszaemlékezve eszembe jut, az egyrészt a hála, hogy futhatok, és hogy éppen megadatott kegyelemből, mert nem mindig lesz biztosan így, de ha így van, megköszönhetem, és dicsérhetem az Istent. Másrészt vannak olyan pillanatok, amikor már nagyon nehéz futni, ilyenkor szinte minden gondolat egy harc, hogy meddig tart még, hogy fogom kibírni. És eszembe jut még a biciklis kísérő felé a hála, bár én nem szoktam beszélgetni futás közben, nagy segítség a jelenléte. Ez tavaly is így volt, és sok kimondatlan „köszönöm” fogalmazódott meg akkor is és most is bennem.

Mit fedeztetek fel a teremtet világról?

Pauk János: Éjszakai szakaszomat a Zala folyó torkolatánál futottam. Fantasztikus élmény volt az éjszaka közepén a nádasban futni, madarak, békák és egyéb állatok koncertjét hallgatni a kerékpárút mellett csörgedező

patakot követve. Nappal is gyönyörű lehet, de éjszaka, a holdfénynél egészen különleges élmény volt. Csakúgy, mint Balatonbogláron a napfelkeltét megcsodálni. Gyönyörű az egész Balaton és környéke. Isten kreativitásának, hatalmának nagyszerű bizonyítéka.

Veres Márton: Gyönyörű tájon futottunk, hatalmas élmény volt a különböző napszakokban futni, a déli hőségben, a szürkülettől a teljes sötétségig, fejlámpával, aztán a hajnali friss levegőben.

Pauk János: Mai világunkban minden arról szól, hogy az ember milyen eredményeket ér el. Mindenki a saját dicsőségét keresi, saját teljesítményével kérkedik. Jó, hogy a mi életünkben nem kell így lennie, hanem Isten dicsőségére tehetünk mindent az életünkben. Jó megtapasztalni, hogy a futást is lehet Isten dicsőségére végezni, sőt csak úgy érdemes. „Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,16).

Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor

Április 28-án Nagykovácsiba kirándult gyülekezetünk apraja-nagyja

REF400

110 éves gyülekezetünk

A Harangszó idén, a gyülekezet megalakulásának száztizedik évében megjelentet néhány történelmi dokumentumrészletet. Elsőként adalékokat közlünk a reformáció négyszázadik évfordulójának megünnepléséről.

Részlet a fasori református parokiális tanács 1917. október 28-án tartott ülésének jegyzőkönyvéből:

„1. Láczy Leó elnök: Midőn ma megemlékezünk a reformáció keletkezéséről és annak világhódító nagy jelentőségéről, az egész református világ velünk együtt ünnepli ezt az emlénapot. Így azt hiszem

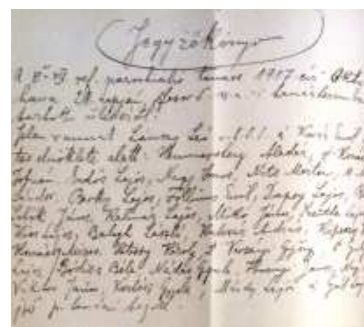
kötelességünknek, szívbeli ösztönünknek teszünk eleget, a midőn mi is ma összegyűltünk, hogy ezen nagy ideákról megemlékezzünk, melyet Kovács Emil lelkész úr fog részünkre elvégezni.” (Az elhangzott ünnepi beszédért a „parochiális tanács felállással fejezi ki a mély tiszteletét”.)
 „2. Kovács Emil lelkész elnök a reformáció 400 éves évfordulóján, a nagyfontosságú történelmi esemény méltó megünneplésére és maradandó megörökítésére, indítványozza Szeretetház alapítását a gyűjtési mozgalom megindításával. Láczy Leó elnök 10. 000 K-t jegyezvén erre a célra, megindítja a gyűjtést.” (Ez a mai viszonyok között kb. 5 millió Ft!)

A „megemlékezés és maradandó megörökítés” valamilyen formája a legtöbb gyülekezetben az 1917-es évfordulón egyházkerületi és -megyei indítványra történt. Sok helyen ekkor indult templomépítés, képződött az adományokból sokféle célra felhasználható, szilárd pénzalap. Tudunk olyan kezdeményezésről is, amely a hívek hosszú évekre vállalt kötelezettségéről szólt.

Széplaki György

Száztiz éve tette meg névtelen, háromszázezer koronás felajánlását Laky Adolf ötvösművész templomunk építésére. Sírhelye a Fiumei úti sírkertben, mellszobra a fasori parókia kertjében őrzi emlékét.

A CÉLRA NÉZZ!

Búcsú Kiss Jenőtől

Így, közelebb a nyolcvanhoz, mint a hetvenhez, egyre többször állunk meg férjemmel kedves hívő testvéreink ravatalánál. A mostani búcsú, Kiss Jenőtől, 81. évében mégsem fájdalmas volt, hanem csendesen örvendező. Tudtuk, hová ment. Lelkésünk a jövőre nézve temette.

Belsőképp, lelkileg ismertük őt. Az egyik biatorbágyi házaspári héten elmondta nekünk megtérése történetét. Ő is a drága Béci bácsi (Kálmán Béla igehirdető) egyik lelkes és felrázó evangelizációján fogadta be Jézus Krisztust személyes megmentőjének. Ettől még közelebb került hozzám, hiszen én is óáltala szembesültem bűnös, megváltatlan, nyomorúságos életemmel. Ő akkor Válon

száznyolcvan fokos fordulatot tett, volt határozott, világos megtérése Béci bácsi igehirdetését hallgatva, nekem a pesterzsébeti padlóra kerülésem után még szükségem volt a biatorbágyi teljes átfordulásra. Volt miről beszélgetnünk a házaspári és biblia-tanulmányozó heteken. Hollandiában is együtt voltunk, sokat és sokszor négyesben Marikával és férjemmel. Nem kellett álarcot viselnünk, mindenről tudtunk őszintén és nyíltan beszélni egymással.

A lelke, szíve telve volt Igékkel, ezeket osztogatta a templomajtóban még Pátyra való költözése után is. Jenő és Marika élete, házassága nyitott könyv volt, aki akart, olvashatott belőle. A kórházmisszióba Mezey Tibor lelkésünk szervezett be bennünket.

Egyszerűen, de bátran és örömmel beszélt a Megváltóról. (Én később a gyermekmunka miatt lemorzsolódtam, ő maradt.) Az emmausi együttlétek is erősítették kapcsolatunkat. 2000 és 2006 között presbiter is volt a gyülekezetben.

Egy történetet mesélt el egyszer boldogan. Lánya, Ildikó fiatal házas volt, nagyon szerettek volna gyermeket. Jenő a családi áhítatokon is Igét osztogatott (illetve húzni kellett) a résztvevőknek. Az egyik Ige elrepült, és Ildikó kapott utána. Felolvasta a számára nagy örömhírt: „*Fiad születik.*” És jött a kisfiú és utána még egy. Jenő az ő kicsi lelkükbe is csepegtette Isten biztató üzeneteit.

Utoljára tavaly decemberben láttuk a baleseti kórházban férjemmel. Lelke nyugodt, békés és bizakodó volt, de Marika halála óta félelmeinek érezte magát. Balog Zoli bácsi még rövidebb ideig bírta Margit néni nélkül, vágytak oda költözni, ahol a társuk már várta őket.

Sok-sok mozaikkép van előttem, de min-det nem tudom ide leírni. Emmausban édesanyámmal is megismerkedtek, mindketten szerettek énekelni, verseket mondani a testvéri közösségben. Már ott vannak Jézusnál, előre-mentek. Mint mentora, Béci bácsi, ő is sokakat vezetett Istenhez. A 2007-es emmausi Igével zárom: „*Úgy ragyogjon a világosságotok az emberek előtt, hogy... dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*” (Mt 5,16)

Südyné Zsóka

BENKŐ GYULA

1927–2018

Lelkipásztori megemlékezések

Gyuszi bácsit is hazavitte az Úr! Ennél jobb nem is történhetett az elfáradt szolgálával. Aki pedagógusként – hosszú időn át gyógy-pedagógusként – munkálkodik, az ebbe a különleges szolgálatba

el is fárad. Gyuszi bácsi és a Fasor elválaszthatatlanul összetartoztak.

Nyugdíjasként élte át a gyülekezet életének kilencvenes évek elején történt változásait. Fáradhatatlan hűséggel harcolt azért gondnok- és presbitertársaival, hogy a lelkiileg megfáradt, a régi, nagy időket megélt gyülekezet, mely önmaga árnyéka volt már csupán, újjáéledjen Isten Igéje és Szentlelke által. Ehhez kerestek lelkipásztort, pásztorokat megállíthatatlanul.

Mennyi halálával élte át az újjáépülés évtizedeit! Közben eltemette hűséges párját. Unokáját, aki támogatta elárvutságában, a Fasorba és Jézushoz segítette, s milyen öröme volt, amikor megszületett dédunokája is.

Öreg napjaiban sem veszített hitéből és a Fasor iránti szeretetéből. Többen segítgették egyre gyengülő életét. Az idősoththonban is meglegedetten készült a mennyei otthonba, amelyről a bibliaismerő és -olvasó – haláláig tiszteletbeli – fasori gondnok jól tudta: „*Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé...*” (Jel 21,3–4) Így vette magához őt is szerető Ura!

Végh Tamás ny. lelkipásztor

Részlet a temetési igehirdetésből:

„*Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.*” (Jn 6,40)

Csodálatos hallani a Mennyei Atya akaratáról, mert az az akarat életünk legjavát akarja. Mennyi mindent akarunk mi, de egyik sem közelítheti meg az Ő akaratát. Mi ez az akarat? Örök élet és feltámadás. Ennek az akaratnak a fényében búcsúzhatunk ma is. Istennek az volt az akarata, hogy Benkő Gyula Imre testvérünket az Úr Jézushoz vonzza. Így láthatta meg Gyuszi bácsi is a Megváltót, és láthatja meg most az örökkévalóságot Isten kegyelme által.

Benkő Gyula Imre 91 évvel ezelőtt született, 1927. július 9-én Alsónánán, Dél-Dunántúl gyöngyszemében, ahogyan nevezik ezt az ott lakók, a Szekszárdi-dombság völgyében lévő kis faluban. Vallomása szerint keresztyén családban nőtt fel, de felnőttként találkozott az élő Úr Jézus Krisztussal mint Megváltójával. Isten közelébe különböző emberi sorsok, próbatételek és nehézségek meglátása, átélése útján jutott el. Bibliával a kezében, az Igére történő tudatos figyelés vágyával vonzódott a gyenge, elesett, sérült, beteg, támogatásra, megértésre és szeretetre szoruló emberek közé.

A gyógypedagógiai tanárképző főiskola után Isten kegyelmi ajándékaival foglalkozhatott árvaházi, állami gondozott gyermekekkel, ifjakkal, értelmi fogyatékosokkal mint nevelőtanár, majd mint igazgató negyven éven át.

1958-ban költözött Erzsébetvárosba, így került kapcsolatba a fasori egyházközséggel. P. Tóth Lajos lelkipásztor szolgálata nyomán újult meg az élete, szerette meg a Szentírást, és lett a gyülekezet presbitere évtizedeken át,

hosszú időn át diakóniai, majd végül missziói gondnoka, aki több presbiterrel együtt nagy szerepet vállalt abban, hogy 1995-től egy új korszak kezdődhetett a gyülekezetben Végh Tamás lelkipásztor ideérkezésével. Tanárként is vállalta hitét a nehéz időkben, az őszinte, egyenes beszéd híve volt, arra vágyott, hogy jóindulattal, bizalommal építsék egymást a gyülekezetben a hívek. Nagyon szeretette a lelkipásztorokat. Magam huszonkét éve ismerhettem meg, és nagyon jó volt megtapasztalni bátorítását, bizalmát, szeretetét. Kértem tőle, hogy írja össze a gyülekezet lelkipásztorainak névsorát már idősen, talán ő emlékezett a legjobban rájuk, és kézzel írt lapon adta át

nekem. Örült annak, ami az elmúlt évtizedekben kibontakozott a gyülekezetben, imádkozott az intézményeinkért, hiszen szívügye volt a nevelés, az ifjúság.

Tíz éve kellett elengednie feleségét, öt év halála után Zsófi unokájával élt, majd az idősek otthonában, ahol látogatták gyülekezetünk tagjai s leginkább fiúunokája, Gergely. Még megérte, hogy a kis dédunokája, Patrik megszületett, majd aztán csendesen elment, miután megsimogatta még unokája kezét. Zsófia az ő hatására talált lelki otthonra a Fasorban, sőt társra is egy házi csoportban. Áldott legyen az emléke, kövessük a hitét!

Somogyi Péter lelkipásztor

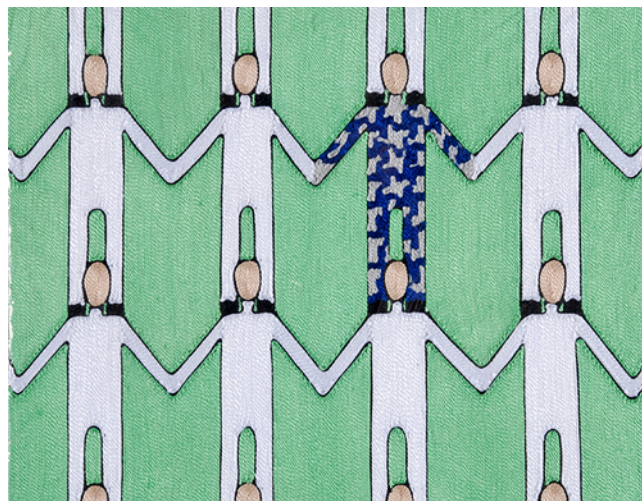
BOTRÁNYOS KEGYELEM

Börtönmissziós gondolatok

Van egy nagyon régi kiadvány, talán sokan ismerik: *Mindennapi kenyerünk*, három igeverset tartalmaz az év minden napjára, egy tanácsot, egy ígéretet és egy fohászt. Egészen váratlanul került elém ennek egy „ősi példánya”, amikor egy régen elfeledett cipős doboz tartalmát nézegettem. Lapozom megsárgult lapjait, és elemi erővel hasít belém a felismerés: első, börtönvilághoz kapcsolódó élményem az 1990-es évekre datálódik.

Marosvásárhelyről utaztam egy fiatalokból álló csoporttal Balatonszárszóra, hogy részt vegyünk az SDG konferencia-központ építésének (bővítésének) előkészítésében. A hosszú vonatúton megismertem egy székely paraszttasszonyt, aki az ország másik szegletébe utazott késelés (vagy gyilkosság?) miatt elítélt fiához. Ez a tizenéves fejjel megtapasztalt találkozás, emlékszem, erőteljes hatással volt rám. Testközelből tanultam arról, hogy milyen megtört édesanyaként „fájdalomban létezni”, és arról, hogy mit jelent kincseket adni, segíteni mindazzal, ami „kéznél van”: együttérzéssel, gyógyító szóval...

Amikor most, harminc évvel a történés után az Isten közvetetten visszaadja számomra kedves „igegyűjteményemet” (nem is emlékeztem arra, hogy lenne még egy példányom belőle), feltör belőlem a hétköznapi kivirágzó csodálat érzése, a szavakba nem, csak könnyekbe önthető ámulat. Micsoda különleges bravúrral helyezi egymás mellé életünk mozaikkockáit az Úr! Életem első cikkét írom a *Fasori Harangszónak*, éppen a börtönmissziós szolgálatunkról. Itt és

Be tudunk illeszkedni, fonáltechnika (Váci Fegyház és Börtön, férfi, Objektumok kategória, 2. helyezett)

most döbbenek rá arra, hogy a tízéves szolgálatomba való „beavatás” sokkal korábbi, mint gondoltam volna.

Ennek a misszióknak az alapvető céljaiért és az érzékenyítésért bármikor, bárhol szívesen beszélek arról, hogy mi szél (és miért) sodor(t) a rácsok mögé, miért húzok-vonok másokat is erre a sokszor nemcsak alázatot, hanem áldozatkészséget is kívánó területre, mégis a felelősségérzet terhével állok a felvetett kérdés előtt... Hogy mit élünk át és milyen intenzitással azokban az ünnepi pillanatokban, nehéz megfogalmazni. Van egy kedves segítőtársam ebben a szolgálatban, Berecz Juli. Egyik egyetemi házi dolgozatában megírta a börtönmissziós szolgálat kapcsán felmerült gondolatait. Ebből idézek: „A valóság azonban az, hogy Krisztus nélkül nem számít, a falak melyik oldalán élünk. A börtönben is megjelenő kegyelem azonban botrányos, újra és újra próbára teszi a hitem, megvizsgál...”

Botrányos kegyelem. Azt hiszem, Juli fején találta a szöveget. Megvallom, nekem is megfordult a fejemben: „Nincs köztünk különbség. Egyformák vagyunk.” Ebben a felismert „egyformaságban” szól(hat) hozzánk az Úr: ti is, ők is, én is golgotai árfolyamon váltattunk meg, ti is, ők is, én is érezzük, látjuk, tapasztaljuk lépten-nyomon az úrt, az Isten-arcú úrt magunkban és a körülöttünk élőkben. Az érzékenyítési témában tartott vizsgatanításom

alapotívuma is ez volt: a mélységek és magasságok összekapcsolódhatnak. A börtön falain belül a kettő egyszerre van jelen, de csak akkor, ha az elítélt kaput nyit a Teremtő felé. (Boros Lajos: *Rácsok mögött szabadon.*

Harmat Kiadó, 2017.)

Örök és nagy igazság lakozik az Igében: „...aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld 11,25) Megható percekét élhettünk át karácsony és húsvét ünnepén, együtt „szabadok” és fogvatartottak. Bizalommal és hittel visszük, ami ránk bízott, Igét, éneket, verset, személyes történeteket stb. Olyan is volt már, hogy fogvatartottak adtak elő egy mozgásszínházi produkciót a társaiknak. Egy-egy feldolgozott élettörténet kapcsán „életszerű helyzetbe” hozzuk azokat, akik minden szempontból ki vannak zárva a társadalom vérkeringéséből. Példa erre az érint-

kezési tilalom (az ún. beszélők során a fogvatartottak egyáltalán nem érintkezhetnek hozzátartozójukkal) vagy a mindent átható szürkeség... Betekintést nyerhettünk D. L. Moody evangélista és I. D. Sankey gospel-énekes, zeneszerző barátságának igaz, sorsfordító történetébe. Erőtéljes isteni jelenlétet érezhettünk Veres Márton emberi gyengeséget isteni csodában feloldó, megmozgató és felszabadító hatású bizonyágtételében, és átélhettük a szavakat és megzenésített versek

Végiggondoltam, hogy milyen is lehet bezárva élni... hogy nemcsak fizikailag lehetünk bezárva, hanem lelkileg is, például depresszióba zárkozva vagy a szégyenérzet miatt bezárulva. Milyen lehet megbélyegezve lenni? Milyen érzés lehet, ha azt mondanám az édesanyám, hogy „börtöntöltelék”? És milyen érzés egy gyülekezetben jelen lenni, ahol egyszer kimondtam Isten színe előtt az igent, a házassági eskü kapcsán, majd nagy lelki harcok után végül elváltam. Hogyan tud egy gyülekezet ilyenkor hordozni valakit? Mit lehet ilyenkor mondani? Hogyan lehet együttérezni? Mikor valamelyik gyülekezeti tagunknak elmegy a babája, akkor gyászszertartás keretében együtt vagyunk velük, együtt gyászolunk. Amikor valakinek „meghal” a házassága, akkor mit teszünk? Mit jelent az elvált állapotra vonatkozó megbélyegzettség?

De jó is, hogy van kegyelem, és hogy – Végh Tamás szavait idézve – a szívemig is eljuthatott az, hogy Isten megbocsát nekem is, és én is megbocsáthatok... saját magamnak is. Nem kell többet „börtöntölteléknek” lennem, hiszen Jézus vére árán, az Isten kegyelméből az Ő gyermekének neveztetettek.

Veres Márton

örök érvényű üzenetét. Nem tudjuk, hogy kb. harminc év után lesz-e még vagy sem „közös részünk” a börtön falai között Végh Tamás lelkipásztor személyes, közvetlen hangvételű, buzdító prédikációiban, de bízunk abban, hogy az alapkö, az Ige üzenete továbbra is „jön velünk” oda, abba a számunkra idegen, komfortzónán kívüli világba, ahova talán nem szívesen tesszük be még mi sem a lábunkat. Jó elgondolkodni azon, hogy Jézus földi pályája során mennyire élt a komfortzónáján belül.

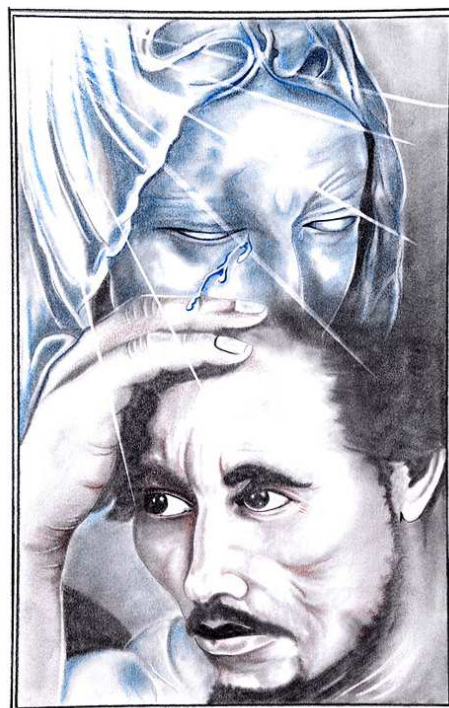
Horacio Czertok szerint „társadalmunkban vannak bizonyos helyek, ahol megbújik az igazság. A »valódi« emberi igazság. Ilyen helyek az elmeorvosintézetek és a börtönök.” Börtönszínházi kutatásomban én magam is megtapasztaltam, hogy a rácsok közötti helyzet bizonyos szempontból a társadalom kicsinyített mása. Lehet magunkat függetleníteni tőle, de felmerül a kérdés: kizárhatjuk-e minden szempontból a fizikai-szellemi-lelki látókörünkől? Fliegauf Gergely – Ránki Sára *Fogva tartott gondolatok* című könyvében (L'Harmattan Kiadó, 2017.) ez áll: „Mintha a börtönök azért jöttek volna létre, hogy az ember szembesüljön önmagával, és a társadalom nagyobbik része szembesüljön a kisebbik részével.” A rácsok mögötti világ megtanított rá, hogy alacsony fordulatszámra, visszafogott, szemlélődő hozzáállással nem lehet hegyeket mozdítani. Ha megtapasztaljuk a Szentlélek tüzet hozó, életmentő jelenlétét, az alázat ajándékát és az irgalom gyakorlásának szándékát, akkor úgy tudjuk képviselni Istentől kapott hitünket, hogy annak értékét mások is felismerjék.

„Ahol Annak fénye árad, A halálból élet támad, A gonosznak híre sem marad.” („A sötétség szünni kezd már” kezdetű ének)

További olvasmányként ajánlom szeretettel a *Parókia.hu* portálon a húsvéti szolgálatunk kapcsán *A golgotai árfolyam* címmel megjelent cikket. Csonth-Berecki Judit

Az jutott eszembe, hogy milyen nagy lehetőség is ez. Több szempontból is. A fogvatartottak számára maga az is nagy dolog, hogy ennyi „civil” emberrel együtt tölthetnek bizonyos időt. De talán még nagyobb dolog, hogy ennek az összejövetelnek célja van. Együtt ünnepelehetünk. Milyen nagy kincs, hogy Krisztus feltámadásának „mindkét fél” számára jelentése van! Amikor ott voltunk, nagyon intenzíven éreztem azt, hogy ugyanilyen emberek között élünk, és mégis mintha ott, bent egyszerűbb lenne közvetíteni a Bibliát, a hit üzenetét. Mintha jobban megértenék – a nehéz körülmények között –, mint azok, akik körülöttünk élnek. A hétköznapiakban sokszor azt érzem, hogy magas fal választ el embereket attól, hogy meghallják, odafigyeljenek, nyitottak legyenek Istenre és arra, amit a Biblián keresztül mond nekünk, minket pedig attól választanak el a „falak”, hogy megértsenek valamit a hitünkből. Mintha a börtön négy fala közt már nem lenne az, ami ennyire elválaszt – egymástól vagy Istentől.

Martinecz Nóra

Özvegyasszony 2011. 04. 10.

„Én megbántam, de ki bocsájt meg?! Bizalom a megbocsájtásban. Hibázhat mindenki, de ki segít a hibákat helyrehozni?” (Tolna Megyei Bv. Intézet)

ISTENNEK SÁFÁRAI

Compass-szolgálat a Fasorban

Istennek legyen hála, a Fasorban 2017-ben két Compass – Isteni pénzügyek bibliatanulmányozó sorozat is indulhatott.

A résztvevőkkel kilenc héten át tanulmányoztuk az Igét. Isten megerősített bennünket arról, hogy Ő a Teremtő és Ő a tulajdonosa mindennek – még azoknak a számunkra fontos dolgoknak, ingatlanoknak, pénznek is, melyek ideiglenesen nálunk vannak.

A sorozatok végén megkérdeztük a résztvevőktől, kinek mit jelentett kilenc héten át mindennap elővenni a Compass-munkafüzetet és a nyitott Bibliájuk mellett válaszolni az abban feltett kérdésekre. Ebből gyűjtöttünk egy csokrot a *Harangszó* olvasóinak.

Elsőként megkérdeztük, hogy *mi volt számukra a legfontosabb megtapasztalás* a sorozat alatt:

„Meglepődve tapasztaltam, hogy az Úr ilyen nagy gondot fordít gyermekei pénzügyeire, és nem csak az örökkévalóságban gondoskodik a »mindennapi kenyérről«.”

„A pénzügyeim nem csak a pénzről és a pénzhez való viszonyomról szólnak, hanem az Istennel való kapcsolatomról is.”

„A Biblia tele van hasznos és a mai napig érvényes jó tanácsokkal a pénzügyi dolgainkkal kapcsolatban. Azokra is választ kaptam, amit meg sem kérdeztem, mert annyira átfogó és részletesen kidolgozott.”

„A Compass felhívta a figyelmemet arra és megerősített abban, hogy a pénzügyeim is megmutatják, hogy Isten valóban Ura-e az életnek.”

„Keresztény emberekként Isten arra hív minket, hogy az életünket az örök élet perspektívájában, a megváltásunk tudatában éljük: felelősséggel, odaszánással, Isten akaratát keresve. Ez a pénzügyekre, a munkára ugyanúgy vonatkozik, mint az életünk bármely területére.”

„Az, hogy bár elméletileg tudtam/tudom, minden Istentől van, és Istené minden, még saját magam is, ennek ellenére mennyire mélyen gyökerezik bennem, hogy a magaménak tulajdonítsam a rám bízottakat, és így gondolkozzam róluk! Megdöbbentő volt tapasztalni, hogy újra meg újra úgy számolok Istennel, hogy adok neki az enyémből. Hosszú távú, tudatos gyakorlással törhető meg ez az ősi beidegződés.”

„Nem ördögtől való a pénz és annak kezelése. Isten az anyagi világba helyezett, amelyben meg akar áldani, és szeretné, ha az Ő akarata szerint élnénk. Nem számít, hogy fiatal vagyok, és sokszor nem látom át a pénzügyeim sem.”

„Jó volt minden héten az adott témáról a csoportban elbeszélgetni. Amit Isten a többiekkel megértetett, az a beszélgetések során hozzám is elérhetett, és fordítva szintén.”

„Az Úr elhívott erre a sorozatra, ezáltal is megmutatva a dicsőségét az életem azon oldalát illetően, ahol még nem volt tapasztalásom, megfelelő tudásom. Eddig nem ismertem Isten viszonyát a pénzhez, munkához, szolgálatokhoz, amelyekre elhív.”

„»Beszélgetések Istennel« az anyagi ügyeinkről, a hozzáállásomról, elmélyülés Jézus gondolataiban, tudatosabb pénzügyi döntések, megfontoltabb gondoskodás a családomról, gyülekezeti pénzügyeink áttekintése szükséges (adományok mértéke, befolyó örökségek kezelése, megtakarítások ügye, pénzügyi nyilvántartások kezelése és ellenőrzése, felújítások ütemezése, rászoruló lakásügyei, missziói kiadásaink).”

A tanfolyam résztvevői megfogalmazták azokat a jövőbeni cselekedeteiket is, melyekkel a sorozat után *változtatnának* addigi gyakorlatukon:

„Igyekszem olyan rendet kialakítani a család gazdasági iratai között, ami mások számára is átlátható és hozzáférhető.”

„A tanfolyamon elkezdett táblázatok vezetését folytatom, és igyekszem a megtanultakat napi gyakorlattá tenni mind a magam, mind családtagjaim életében.”

„Szeretném, ha a család gazdasági kérdéseiről egyre inkább közösen gondolkozhatnánk és dönthetnénk a férjemmel.”

„Alaposan áttanulmányoznám a Compass-könyvet, és más keresztyén irodalmat is olvasnék a témában, vagy ahhoz kapcsolódóan. Több filmet vagy szemléltető anyagot is megismernék.”

„A pénzhez, munkához, rajtuk keresztül pedig az embertársaimhoz való viszonyulásom kell változtatnom. Ezért szeretetteljes, szelíd, bölcs szívért és jó emberré formálásomért imádkozom állhatatosan reményteli szívvel.”

„Ezeket már változtattunk is: megtakarítások, gondoskodás a nyugdíjas évekről, életbiztosítás.”

Hálásak vagyunk Istennek a tavaszi és őszi tanfolyamokért, ahol a fasoriakkal az életünk kulcsfontosságú kérdéseiről beszélgetünk. Isten nem ígér nekünk kevesebbet, ha „hűséges sáfárok” vagyunk: „*Ura így szólt hozzá: Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!*” (Mt 25,21 és 23)

Köszönjük továbbra is a szolgálatunkért elmondott imádságokat.

Bánhidai Csilla és Fancsalszki Róbert

Compass – Isteni pénzügyek bibliatanulmányozó sorozat

MEGHÍVÓ

„*Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízta rátok az igazit?*” (Lk 16,11)

2018. szeptember 24-től kilenc héten át **hétfőnként 17.30-tól 19.30-ig** a Fasorban

Azok jelentkezését várjuk, akik vállalják, hogy ebben az időtartamban rendszeresen ott lesznek az alkalmakon, hogy együtt haladjunk a csoportban. A csoport maximális létszáma 12 fő.

A témafeldolgozást és a közös haladásunkat egy könyv (Howard Dayton: *Számít a pénzed*) és egy ehhez tartozó munkafüzet segíti. Árunk összesen 3700 Ft, és a fasori iratterjesztésben megvásárolhatók. (Aki a könyv és a munkafüzet megvásárlásához anyagi segítséget kér, bátran jelezze.)

Jelentkezés: a compassfasor@gmail.com címen 2018. augusztus 31-ig.

Fontos: Senki nincsen felhatalmazva arra, hogy a Compassra hivatkozva bármilyen befektetési terméket vagy pénzügyi szolgáltatást értékesítsen.

TÁBORVÁRÓ

Sátoraljaújhelyre, nyári hétre készül a fasori gyülekezet

Már csak másfél hónap, és utazunk! Készüljünk addig is együtt a hétre!

Imádságban: Vállaljuk mindannyian, hogy hetente vagy naponta imádkozunk a hetünkért! Csak Isten kegyelme által lesz áldás rajtunk. Imádkozzunk hálaadással, hogy újra lehetőségünk van egy ilyen közös, nagy tábor rendezni! Adjunk hálát már előre a testvérekért, akikkel ott együtt lehetünk és megismerkedhetünk! Köszönjük az Úrnak, hogy segítséget kaptunk az anyagi részében, és így olcsóbb lehet. Kérjük az Urat, hogy áldja meg az előkészületeket, adjon élő Igét, minden feladatra szolgálókat! Könyörögjünk az Ő áldásáért, védelméért a hétre! Kérjük, hogy a Szentlélek töltsse be jelenlétével a tábor, szívünket! Újítsa meg és mélyítse el a közösségünket, és töltsse be az Ő szeretetével a szívünket! Vajon még miért kellene imádkoznunk?

Emlékezésben: Idéz-

zük fel, mennyi jó emlékünkn volt három és nyolc éve a többgenerációs héten! Vagy bármelyik gyülekezeti héten! Vegyük elő a régi *Harangszókat*, ha segítségre van szükségünk! Mi is elővettük, és kiírtunk néhány véleményt az első sátoraljaújhelyi hét beszámolóiból: „Itt négyszázszorosan érzem, hogy velem van az Isten. Testvérek vagyunk, bennünk van az Úr.” (Egy édesanya) „Isten olyan héttel ajándékozott meg bennünket, ahol átélhetjük a Krisztus-test sokszínűségét. Mindig ámulattal tölt el, hogy hányféle hitben járt út lehet hite-

les Isten előtt.” „Többgenerációs hétre készül a fasori gyülekezet. Ugyanakkor mindez tanulnivalót is rejt egymás számára.” (Egy szolgáló) „Örülök annak, hogy eljöttem, és sok erősítést és biztatást kaptam.” (Egy 75 éves asszonytestvérünk) „Tudod, hogy meddig maradnék a táborban? Nyolc hétig!” (Egy 7 éves fiú) „Csodálatos volt megtapasztalni az Ige hihetetlen mélységét és gazdagságát.” (Egy asszonytestvérünk) „Nekünk nagyon jól esett, hogy az idős testvérek is kedvesen és megértően fordultak hozzánk és gyermekeinkhez.”

(Egy édesapa) „Legjobb volt folyamatosan Isten Igéjét hallgatni, részt venni a nagyon tanulságos csoportbeszélgetéseken, ahol egymás hite által épülhettünk. A zenészek szolgálata, amilyenben még nem volt részem! Az egyéni, testvéri beszélgetések, ahol mindig jelen volt Jézus. A reggeli imaközösségek, szemináriu-

mok!” (Egy férfitestvérünk)

Tervezésben: Augusztus 6-án 10 órára kell odaérni Sátoraljaújhelyre. Regisztráció és elhelyezkedés után 12 órakor nyitjuk meg hettünket, majd ebédünk. Ehhez kocsikkal el kell indulni reggel 7 órakor Budapestről, és az M3-as autópályán kell jönni. Akik nem autóval jönnek, azoknak különbuszt rendelünk. Ez a busz a templom elől indul, és a tábor bejáratánál tesz le. Ugyanígy hazafelé is. A menetidő három óra egy légkondicionált buszban, kényelmes utazás. A busz (kedvezményes) díja: 10 000 Ft

Sátoraljaújhelyen Krisztus teste új helyen éli át, hogy mit jelent szeretni Jézusért.
Sátoraljaújhelyen nincs már bennünk félelem, miénk lett a győzelem, kegyelem Krisztusért.
Egy újabb nemzedék épül Krisztus testeként, hogy éljen Föld sójaként a mélyen itt és szerteszét.
Sátoraljaújhelyen újulhat az értelem, körülvesz a végtelen kegyelem Jézusért.
Sátoraljaújhelyen változhat az életem, átölel a végtelen szeretet Krisztusért.
Egy újabb nemzedék készül Isten népeként, hogy éljen égő fáklyaként az éjben itt és szerteszét.
Ezért hát legyetek egyetértők, legyetek együttérzők, testvérszeretők, irgalmasak.
Alázatosként áldást mondók, elhívotként áldást öröklők.

oda-vissza, melyet a pénztárban lehet befizetni. Az átvételi bizonylattal lehet felszállni a buszra. A szervezők közül többen már előző nap leutaznak.

A program hétfőn délután 14.30-kor kezdődik közös előadással. Indulás előtt júliusban mindenki megkapja a tábor házirendjét és a fontos tudnivalókat. Vegyük át ezt a lelkészi hivatalban vagy e-mailen keresztül, és természetesen fizessük be a hét teljes költségét júniusban! Kérjük, hogy a tábor tudnivalóit mindenki még itthon olvassa el figyelmesen!

Kérünk mindenkit, hogy ezt a hetet szánjuk oda, legyünk együtt a gyülekezet közösségében: délelőtt, délután és este is! A táborban lesznek közös programjaink mindennap, folyamatosan. A nyolc évvel ezelőtti, első közös gyülekezeti hetünk énekével köszöntünk mindenkit:

Somogyi Péter és Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztorok

MAI KERESZTÉNYÜLDÖZÉSEK

Elhallgatott tények

Kijózanító erejű kerekasztal-beszélgetésnek lehettek tanúi azok, akik április 10-én ellátogattak a Prokon Egyesület által szervezett, *Elhallgatott tények* című beszélgetésre a Szabó Imre terembe. A meghívottak között volt Azbej Tristan, az üldözött keresztények megsegítéséért felelős helyettes államtitkár, és Flaisz Endre lelkész, a Szent Pál Akadémia oktatója, akik a beszélgetés moderátorával, Császár Péterrel együtt vázoltak fel egy körképet a modern kori keresztényüldözés helyzetéről.

Kiindulópontként leszögezték, hogy csak akkor lehet munkálkodni az üldözött közösségekért, ha tisztában vagyunk a segítségnyújtás tartalmával. Az üldözött keresztényeket segítő törekvések, missziók egyrészt humanitárius célt szolgálnak, másrészt a kö-zös világnézetből fakadó hitbeli és morális alap megóvására törekednek. Az előadók egyetértettek abban, hogy a keresztény hitünk nemcsak Jézussal való szoros szövetség, hanem a világon élő összes hívó között – a tradicionális, szokásbeli és kulturális különbségek ellenére – egy megbonthatatlan kohéziós erőt jelent. Jézus követői védik a fundamentumot, és összezárnak, ha azt támadás éri. A támadás pedig megin-

dult, mindennapi, radikális és könyörtelen. Előadóink az üldözés öt fő irányvonalát vázolták: elnyomó ideológiai rendszerek, ázsiai nacionalizmus, radikális iszlám elnyomás, terrorista csoportok tevékenysége és szélsőséges szekularizáció.

A világ több államában (kiemelten Észak-Korea, Kína és a Közel-Kelet egyes részei) a politikai-kormányzati rendszer elnyomó ideológiai rendet diktál: ezeken a területeken a keresztény identitás felvállalása kényszermunkára kötelezést, nem ritkán halált jelenthet a hívók számára. Rendkívül nehéz körülmények között élnek a keresztények az egyes afrikai államokban is. Az ebolajárvány sújtotta Guinea 90-95 százaléka muszlim vallású. Ebben az államban a Jézust követők üldözése egyre fokozódik, számos hátrány, diszkriminatív intézkedés nehezíti a mindennapjaikat, kiemelten is a keresztény oktatási intézményekben, sőt számos esetben az életük is veszélybe kerül.

A Szahara déli része – ahol a sivatag és szavanna egybeolvad – képezi az ún. Száhel-övezetet, amely kiemelten szegény, elmaradott térség. Ez a terület ezekkel az életkörülményekkel termékeny talajt jelent a különböző radiális terrorszervezetek megerősödésének és térnyerésének. Ilyen

szervezet Kelet-Afrikában az Al-Shabaab, Nigériában pedig a Boko Haram. Flaisz Endre személyes tapasztalatai révén közelebbi betekintést nyerhettünk a térségben jelentkező – főként terrrorszervezetek irányából érkező – keresztényüldözésről. Közelebbi barátjának egy rokona neoprotestáns lelkeszként mindennapos életveszélynek van kitéve a Közép-afrikai Köztársaságban. Néhány hónappal ezelőtt kilenc lelkipásztor társával együtt imaközösségben vett részt, amikor egy terrorcsoport katonái rajtaütésszerűen körbevették őket. Társai életét elvették, ő azonban megmenekült, és továbbadta a történetét. Sajnálatos módon ez nem egyedüli eset, naponként történik hasonló a térségben.

Mit tehetünk mi, közép-európai keresztények, akik biztonságos távolból szemléljük ezeket a tragikus eseményeket? Előadónk számos olyan törekvést és programot említettek, amelyek segítő kezet és megoldást is nyújtanak az üldözöttek számára. Az ENSZ határozati javaslatként is megfogalmazta abbéli törekvését, hogy a modern kori keresztényüldözéseket népiértésként ismerjük el, 2016. december 13-án pedig az országgyűlés fogadott el egy határozatot a keresztényüldözés, továbbá a közel-keleti és afrikai népiértés elítéléséről, az üldözöttek támogatásáról (36/2016. (XII. 19.) OGY határozat). A Szent Pál Akadémia az afrikai térségben élő, a keresztény értékek

mellett szilárdan elkötelezett embereket emel és képez ki lelkipásztorrá egyetemi oktatás keretein belül, hogy aztán szülőföldjükre visszatérve tudjanak az élő Igéről beszélni. A közeljövőben a helyettes államtitkárság által egy önkéntes program keretein belül magyar fiatalok is lehetőséget kapnak, hogy biztonságos, de elmaradott, segítségre szoruló térségekbe utazhassanak, és segíthessenek keresztény testvéreiknek.

Kiemelendő a Hungary Helps program, melynek egyik prioritási pontja az üldözött keresztények megsegítése. A program három fő alapelve: vall magáénak: őszinteség (a tény kimondása: keresztényüldözés létezik), közvetlen kapcsolat (a diszkriminált közösségek meglátogatása és a segítség közvetlen nyújtása, tehát nem nemzetközi szervezeteken keresztül) és biztonság (a szülőföldön való megmaradás elősegítése). Az előadás zárásaként Azbej Tristan egy örömdetes fordulópontról is beszélt: az Amerikai Egyesült Államok alelnöke – miután tudomást szerzett a magyar programokról – személyes beszélgetésre invitálta őt, ahol elindult a diskurzus a különböző üldözött keresztényeket segítő projektekről.

Milyen feladat vár hát ránk? Közösén kell ledöntenünk a hallgatás falát, hogy együttes erőfeszítéssel segíthessünk azoknak, akik minden fenyegetés közepette háborúságot szenvednek az igazságért!

Császár Péter

SZABAD AKARATTAL...

Gránitz Miklós verse

Van-e múlt, élhető jelen,
jövő reménye nekünk,
Égi kegyelemtől megáldott,
mely segít lépnünk.

Végtelenül áradóért
hittel nyújts mindig kezet,
Minden pillanatban kaphatod,
mely becses útra vezet.

Telve szent malasztal,
vagy sátánnak útját járod,
Hogyan is lesz majdan
Urunknál, vágyott méltóságod?

HARMÓNIÁBAN

Miért olyan nehéz bizakodni a jövőben? Miért foglalkozunk annyit a hiányainkkal, sebeinkkel, sérelmeinkkel? Ebből az állapotból szeretne felrázni Tapolyai Emőke, aki könyvében, arra keresi a választ, hogyan találhatjuk meg a harmóniát a veszteségeink ellenére.

Hétköznapijainkba beszivárog a félelem és a bizonytalanság. Pozitív jövőkép helyett keserűségre, sebek felemlegetésére, veszélyekkel való ríogatásra, a pillanat kielégülésére épített társadalomban élünk. Múltunk meghatározó része az életünknek, épp úgy, ahogy a jelenhez való viszonyulásunk is meghatározza jövőnket. A múltunkat nem tudjuk megváltoztatni, de a hozzá fűződő viszonyunkat igen. A szerző arra bátorít, hogy váltsunk fókusz: a hiányok helyett lássuk meg a jelen ajándékait, az Isten jelenlétét az életünkben, és döntsünk a hálaadás mellett. A szorongás legjobb ellenszere a hála.

Megbékélés a múlttal. „A múltért való hálámat nem a jelenem állapota határozza meg. A múltat, hogy Isten kihozott a szolgaságból, nem módosítja, ha jelenleg szomjúsággal küzdök a pusztában.” Isten velem volt akkor is, és a jövőben is velem lesz. Ígérete van az életemre. A mai kor elégedettséget ígér, de valójában a vágyainkhoz való jogosultságunkat hirdeti. Ám hiába hajszojuk szükségleteink betöltését, nem érjük el. Az vagyok, akit az Isten szeret, minden más identitás csak illúzió. Az elégedettségem független a körülményeimtől.

Elégedetten a jelenben. „Az áldásokban, a csodákban, az életünk gazdagságaiban való elégedettség nem lesöpri sebeink fájdalmát, nem hitelteleníti azokat – csupán áthelyezi a fókusz a hiányról arra, amink van, mert egyedül így lehet szabadon élni.” A remény belső szabadságot ad, motivál, mozgósít, aktívvá tesz, megnyitja az isteni dimenziót. Már nem az fog hajtani, hogy „ments ki”, hanem az, hogy „légy velem!”

Reménnyel a jövő felé.

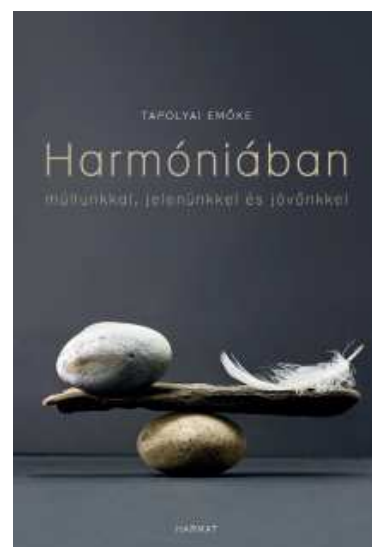
„A remény, a jövőbe vetett bizalmunk visz tovább bennünket a bizonytalanban is, az elképzelhetővel és az emberivel szemben. Ahol a képességeim véget érnek, ott kezdődnek a csodák.”

A könyv egyszerre könnyed és izgalmas olvasmány, valamint mély gondolatok gyűjteménye,

mai élethelyzeteken és átélhető történeteken keresztül hiteles és érthető üzenettel. Egy különleges képet tartogat a végére: „Moritz Retsch, a 19. századi német festő egyik híres képe a *Sakkjáték*. A képen a sátán játszik egy fiatal férfival. Diadalmas gúnnal néz a férfi vesztes arcára, ahogy kezében a fiatalembertől levett sakkbábut tartja. A háttérben egy angyal nézi sajnálkozva a játékot. A képet nézve mi is találkozzunk saját életünk reménytelen játszmaival, elvesztett bábuival, érezzük a feszültséget, a veszteségtől való félelmet, a tehetetlenséget, a küzdelmet. Egy anekdota szerint Paul Morphy, a 19. század egyik legkiemelkedőbb sakkmestere a festmény előtt állva, hosszas vizsgálódás után felkiáltott: »A játéknak még nincs vége! A királynak még van egy lépése!« Bárcsak mindannyian mernénk mélyebben ránézni életünk sakktáblájára. Bárcsak ne rettentene meg elvett bábjaink látványa és a veszteség fenyegető tekintete. Bárcsak mernénk hinni az igazságot, hogy a Királynak, a királyok Királyának még van egy lépése! Ez a mi életünk reménye. Életünk történetének még nincs vége – Királyunknak még van egy lépése. (Róm 15,13)”

Tapolyai Emőke: *Harmóniában múltunkkal, jelenünkkel, jövőnkkel*. Harmat Kiadó, 2017.

Halász Kinga

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi káténak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlenegy vigasztalással ismerkedtünk közelebbről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapjától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre. A 11–19. Úrnapja kérdés–feleletei az Apostoli hitvallás Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a Genfi kátében fogalmazott meg a nagy reformátor. Ezek ismeretében tértünk át a Szentlélek Istenről szóló kérdésekre.

Hitvallásunk egyértelmű határozottsággal beszél arról, hogy a Szentlélek nélkül mi sem Krisztust, sem az Atyát nem ismerhetnénk, Krisztusnak semmilyen jótéteménye nem lehetne a mienk. Legutóbb arról szoltunk, hogy miért is ragaszkodunk a kegyelemből hit által való megigazulás tanításának igazságához, és hogy hogyan viszonyul ez a jó cselekedetekhez. Tükör által láthatjuk, milyenek a mi cselekedeteink: tökéletlenek, bűnökkel beszennyezettek. A szív elbizakodottsága ösztönzi az embert arra, hogy jó cselekedeteit Isten előtt érdemként tüntesse fel, holott a bűn miatt képtelenek vagyunk a törvény betöltésére.

A 24. Úrnapja kérdései és feleletei érzékeltetik azt is, hogy az egyedül hit által, kegyelemből való megigazulás tanítását két oldalról is meg szokták támadni. Először – látszólag – az Írás alapján, mondván: Isten a jó cselekedetekért jutalmat ígért. A másik ellenvetés gyakorlati: ha nincs cselekedetkből való megigazulás, akkor miért kell egyáltalán jól cselekedni?

Most olvassuk el a 25. Úrnapja kérdéseit és feleleteit!

Mivel tehát egyedül a hit tesz Krisztusnak és minden Ő jótéteményének részesévé, honnan származik ez a hit?

A Szentlélektől, aki az evangélium hirdetése által szívünkben felgerjeszti, és a sákramentumokkal való élés által megerősíti.

Mik a sákramentumok?

Látható szent jegyek és pecsétek, amelyeket Isten avégre rendelt, hogy a velük való élés által az evangélium ígérését még jobban megértesse és megpecsételje, hogy tudniillik Krisztusnak a keresztfán való egyetlenegy áldozatáért Ő nekünk kegyelemből bűnbocsánatot és örök életet ajándékozz.

Arra valók tehát az Ige és a sákramentumok, hogy hitünket Krisztusnak a keresztfán történt áldozatára mint üdvösségünknek egyedüli alapjára irányítsák?

Igen, mert a Szentlélek az evangéliumban azt tanítja, a sákramentumok által pedig azt erősíti meg, hogy a mi teljes üdvösségünk Krisztusnak a keresztfán érettiünk történt egyetlenegy áldozatában van.

Hány sákramentumot szerzett Krisztus az Újszövetségben?

Kettőt, úgymint a szent keresztséget és az Ő szent vacsoráját.

Mit jelent az a régi magyar szó, hogy *gerjeszteni*? – teszi fel a kérdést Csiha Kálmán Káté-magyarázatában. A tüzet gerjesztik – írja –, amikor az szinte elaludna: fújják, hogy fellobbanjon újra a láng. Isten is így gyújtja szívünkben a hitet az evangélium prédikálása által – a sákramentumokkal való élés által pedig

megerősíti. A hitre jutást úgy kell elképzelünk, mint a tavasz érkezését. Tavasszal napsugár hull a földre, Isten meleg esőket ad, olvad a hó, eltűnik a hideg, s a fák egyszerre rügyezni kezdenek. Isten is így hullatja az emberi szívre az Igét, adja a Szentlélek melegét, s egyszer csak megmozdul a szív: rügyezni kezd, s kinyílik benne a hit virága. Szent és csodálatos titok ez, mint maga az élet. Nem tudjuk megmagyarázni, csak tapasztaljuk. Amikor Szathmáry Sándor tovább boncolgatja e témát, s azt kérdezi: a Lélek tehát hogyan hat?, tömör választ ad: az Ige által. Pál szavait idézi: „*tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.*” (1Kor 1,21) A Lélek munkálkodása nyomán az Ige a szívhez ér, és már az első pünkösdkor is „*mintha szíven találták volna őket*” (ApCsel 2,37). A Feltámadottal történő beszélgetésük után az emmausi tanítványokból kibuggyan: „*Nem hevült-é a szívünk, amikor magyarázta nekünk az Írásokat?*” (Lk 24,32) Legbensőbb világunk legrejtettebb mélységébe hatol le az Ige. Ezt a titkot a Lélek cselekszi, aki együtt munkálkodik az igehirdetővel, s a prédikálás méltóságát és erejét adja. Az igazi igehirdetésben maga Jézus szól, és ez félreérthetetlen. Mindehhez jön a sákramentum.

Mi a sákramentumok jelentősége és gyakorlati haszna az egyház életében? Kiegyensúlyozó módon vannak jelen az istentiszteleten, az egyoldalú verbalizmus és intellektualizmus ellenében. Szűcs Ferenc szerint ugyanis a csak szavakra épülő istentiszteleten az emberi beszéd gyarlóságából eredően is elterelődhet a figyelem arról, amit a sákramentumok áttekinthetően és koncentráltan mondanak el a mozdulatok nyelvén. Amint az emberi kapcsolatokban a sok szónál többet fejezhet ki egy gesztus, úgy irányítják a sákramentumok is az egy szükséges dologra figyelmünket, hogy „tudniillik Krisztusnak a keresztfán való egyetlenegy áldozataért Ő nekünk kegyelemből bűnbocsánatot és örök életet adományoz”. A sákramentum lényege szerint a hit középpontjára irányítja a figyelmet. Ennek vissza kell hatnia az igehirdetésre is, mert abban sem lehet másról szó, mint Jézus Krisztusról,

a megfeszítetttről. A sákramentum érzékelhetőbben pecsételi meg számunkra Isten munkáját, amelyet nemcsak értünk, de rajtunk és bennünk is végez: azt mondja el világosan, amire minden szó kevés, és amely minden értelmet felülhalad. Így közel visz minket a kereszti titkához. Ebből ered a sákramentum személyessége. Nem tudom senki másra vonatkoztatni a megszólító Igét, csak magamra: az én nevem hangzik a keresztelekor, én nyújtom ki a kezemet a kenyérért és a borért. Itt érvényesül a legvilágosabban, hogy minden, amiről szó van az igehirdetésben is, az nekem szól. Isten személyesen jön közel a Krisztusban. Ez a személyesség teremt egyben közösséget is a Krisztus-test tagjai között. Nemcsak az úrvacsoránál látjuk ezt, a keresztségnél is tudnunk kell, hogy az egy Úr, egy hit, egy keresztség foglal egy néppé, egy családdá bennünket. Az egyik betagol a testbe, a másik megerősít benne (olvasandó: Ef 4,16). Ez a test tehát növekszik és épül. Növekszik számban is azokkal, akik a keresztség által újra és újra betagolódnak Isten népe közösségébe, de épül is, hogy Krisztus szolgálatát hatékonyan végezhesse a világban. A sákramentum a gyülekezetet különösen is megmozdítja. Azért is tartozik mindkettő a gyülekezeti istentisztelet rendjébe, mert cselekvésre szólít fel.

Ablonczy Dániel felhívja figyelmünket, hogy a sákramentumok nem kegyes szokást jelentenek. A keresztség és az úrvacsora jelképek, pecsétek – nem bibliai illusztrációk. Isten szól hozzánk, s nemcsak hallani, hanem látni is lehet, amit Ő közölni akar velünk. Szívünknek nemcsak egy kapuja van; a fülön, a szemén, a szájon át is eljuthat a szívünkig a Szentlélek ereje által szeretete, üzenete. Szathmáry Sándor arra mutat rá, hogy mindkét sákramentum Krisztus halálára figyelmeztet. A keresztség elmerülés Krisztus halálában és feltámadásában, hogy így a halálból az életre menjünk át; az úrvacsora viszont részesedés a halálban magát nekünk adó Krisztus életében, aki magát úgy megnyitotta, hogy gazdag életközösség asztalát teríti meg a számunkra.

szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

NYÁRI ALKALMAINK

- ♦ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**
3 korcsoportban: 3 éves korig gyermek-megőrző, óvodások és iskolások a Szabó Imre és Dobos Károly termekben
 - ♦ **Siloám imakör hétfő 18 óra**
 - ♦ **Bibliai közösségi óra szerda 18 óra**
 - ♦ **Bibliaóra csütörtök 15 óra**
 - ♦ **Közös ifjúsági bibliaóra (15–25 éves korig) nyáron alkalmalszerűen, előzetes hirdetés szerint**
 - ♦ **Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30**
 - ♦ **Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra**
 - ♦ **Keresztelés a hónap 1. és 3. vasárnapján** az istentiszteleten. Szülőknek, keresztszülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17.30
 - ♦ **Eltökélt szívű nők beszélgetés minden hónap utolsó szombatján 15.30**
-

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Augusztus 6-tól 11-ig** többgenerációs csendeshéten vesz részt a gyülekezet apraja-nagyja Sátoraljaújhelyen.
 - * **Szeptember 2-án, vasárnap 10 órakor** a Budapest-Fasori Református Kollégium tanévnitő istentisztelete lesz.
 - * **Szeptember 9-én, vasárnap 18 órától** indul az őszi Kereszt-kérdések sorozat, mely november 18-ig tart.
 - * **Szeptember 15–16-án, szombaton és vasárnap 9-től 17 óráig** a kulturális örökség napjain idegenvezetés szolgálata lesz templomunkban, mely Pálúr János orgonaművész koncertjével zárul.
 - * **Szeptember 29-én, szombaton 10 órára** női csendesnapra hívunk minden nőtestvért!
 - * **Október 2-án, kedden 18 órától** felnőtt konfirmációi tanfolyam indul, mely február 17-ig tart.
-

FASORI ZENÉS ESTÉK

- * **Szeptember 2-án, vasárnap 17 órakor** a fasori gyülekezet fiatal tehetségeinek és a Quattro Fontane barokk együttesnek a közös koncertjét hallgathatjuk.
 - * **Október 7-én, vasárnap 17 órakor** Kovalszki Mária és Pálúr János zongora–orgona kamaraestjére hívunk minden zenekedvelőt!
 - * **November 4-én, vasárnap 17 órakor** a Psalterium Hungaricum énekkar lesz a vendégünk.
 - * **December 2-án, vasárnap 17 órakor** Pálúr János adventi koncertet ad.
-

A 2. FASORI NEMZETKÖZI ORGONAFESZTIVÁL HANGVERSENYEI

- * **Október 3-án, szerdán 19.30-kor** Francesco Finotti (Padova)
- * **Október 10-én, szerdán 19.30-kor** Shin-Young Lee (Párizs, Szöul)
- * **Október 17-én, szerdán 19.30-kor** Karosi Bálint (New York)
- * **Október 24-én, szerdán 19.30-kor** Benjamin Righetti (Lausanne)
- * **December 10-én, hétfőn 19.30-kor** Horváth Márton Levente

**Az elmúlt hat hónapban megkeresztelt
gyermekünkért, akikért fogadalmat tettünk!**

Pál Miklós és Dócs Beáta gyermekei

Pál Abigél Judit

Pál Anna Ilona

Korenchy Tamás és dr. Véber Orsolya gyermeke

Korenchy Zsófia Anna

Harangi László Barna és Mészár Ildikó gyermeke

Harangi Benedek

Pálúr János és Tóth Kornélia gyermeke

Pálúr Júlia Flóra

Bötös Balázs és Tátrai Andrea gyermeke

Bötös Nina

Vidnyánszky Zoltán és Bottyán Emese gyermeke

Vidnyánszky Lilla

Dr. Zoltán Ákos és dr. Kállay Judit gyermeke

Zoltán Zalán Dániel

Budai József és Hartmann Anna gyermeke

Budai Hanna

Cserháti-Saághy Bence és Liska Erika gyermeke

Cserháti-Saághy Diána Dóra

Halász Imre Levente és Szabó Andrea gyermeke

Halász Janka Lili

Dr. Kele András és dr. Danicz Petra gyermeke

Kele Márton

Székely Arthur és Farkas Eszter gyermeke

Székely Áron

Zilai Péter és Zilai-Mérges Beáta gyermeke

Zilai Dániel

Bandor Roland és Bandorné Scheiber Kitti

Bandor Roland

ELTÖKÉLT SZÍVŰ NŐK

***Őszinte beszélgetések
egy bögre forró ital mellett***

Minden hónap utolsó szombatján
15.30-tól 17.30-ig egy őszinte, mély
beszélgetést hallgathatunk minden-
nap, lelki témákról egy kérdező és
egy gyülekezetünkbe járó nő között.
Az alkalom nyitott minden nő szá-
mára, hívjuk el nőismerőseinket, lelki
töltődésre vágyókat!

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórak:

hétfő–péntek: 9–13

szombat: 9–13 és 17–17:45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szombat: 9–13 és 17–17.45

vasárnap: 9–10 és 11–12.30

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Szabó Zsolt, dr. Széplaki György, Tézli Péter

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita

Korrektor: Faga-Nagy Mária

Tördelőszerkesztő: Kovács György